

I. PARÀBOLA DEL FILL PRÒDIG

Text

Un home només tenia dos fills. El més jove va dir al seu pare: —«Ja és hora que sigui el meu propi amo i que tingui diners; cal que pugui anar-me'n i veure

món. Partiu el vostres béns i doneu-me el que em toqui». —«Ai, fill meu», va dir el pare, «com vulguis; ets un dolent i seràs castigat». I després va obrir un calaix, va partir els seus béns i va fer-ne dues parts.

Uns dies després, el dolent se'n va anar del poble molt ufà i sense dir adéu a ningú. Va travessar moltes terres ermes, molts boscos i molts rius, i va arribar a una gran ciutat on es va gastar tots els diners. Al cap d'uns mesos, va haver de vendre els seus vestits a una dona vella i es va llogar com a mosso: el van enviar als camps per a guardar-hi els ases i els bous. Aleshores va esser molt desgraciat. Ja no va tenir llit per a dormir a la nit ni foc per a escalfar-se quan tenia fred. De vegades tenia tanta gana que fins s'hauria menjat aquelles fulles de col i aquella fruita que mengen els porcs; però ningú no li donava res.

Un vespre, amb el ventre buit, va deixar-se caure al damunt d'un tronc, i mirava per la finestra els ocells que volaven lleugerament. I després va veure aparèixer la lluna i els estels, i va dir-se tot plorant: —«Allà, la casa del meu pare és plena de mossos que tenen pa i vi, ous i formatge, tant com en volen. Mentrestant jo aquí em moro de gana».